

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 150.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001046464/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Fyre. Disse — Martin med — blev forinden udklædte i spraglede, naragtige Klæder, fik Hatte paa Hovedet med lange Ører og en Rævehale og Horn. Først blev de jagede rundt i Gaarden med Slag af Sandposer, som Magistrene havde i Hænderne. Professorerne og en Mængde Studenter sad paa Bænke langs Gaardens Mure, og lod til at more sig stærkt. — Magistrene lod dernæst de Unge stille sig i Rundkredse, i hvis Midte en Magister stod. Og nu spurgte han dem ud, gav dem det ene Spørgsmaal galere end det andet. »Har Du haft en Moder?» blev der spurgt. »Ja.« »Nej, det er hende, der har haft Dig.« Saa fik de Lussinger til Straf for deres fejle Svar.

Martin kunde daarligt nok forstaa, at de gamle, lærde Mænd kunde fornøje sig saa svært derover. Men selv fandt han det jo meget morsomt.

Til sidst blev de Unge spurgt, hvad de *vilde*. Dér havde de lært Svaret: de vilde have Hornene af sig.

Saa begyndte den egentlige Mishandling eller vexatio, som det kaldtes. De maatte lægge sig ned paa Jorden, og de blev nu skrubbete, høvlende, filede med forskellige grove Træinstrumenter, endelig blev ogsaa Hornene slaet af Hatten paa dem, de blev overspuledede med Vand, til Tegn paa, at de nu havde aflagt deres Mørkhed og Dyriskhed og var blevne rigtige Mennesker eller Studenter. Til Tegn paa deres nye Stand fik de fremdeles nogle Saltkorn paa Tungen og Vin hældt paa Hovedet — det skulde betyde Visdom og Glæde. En Professor holdt en Tale for dem, hvori han forklarede dem, hvad alle disse Handlinger og Mishandlinger betød. Saa blev de kortelig spurgt ud i deres Kristendom og andre Kundskaber, — og var saa færdige til at deltage i det Gilde, hvormed deres Studenterliv begyndte.

Martin gennemgik det hele med en undrende Fornemelse af, hvor dog alle Besværligheder, der kom udefra, var nemme at overvinde. Han maatte da sikkert i sin Ensomhed og sine Ængstelser have udført Arbejder eller udholdt Anstrængelser, mod hvilke dette var den rene Børnelig.

Før de forlod Gaarden, mens de stod og pustede efter Depositsen, kom der en Del ældre Studenter ind paa Pladsen til dem, og Martin hørte, at de sagde til de forskellige Unge: »Du skal være min Pennal,« — eller noget lig-

nende. Han vidste, at det betød noget som »Tjener«, og at de ældre Studenter havde for Skik at vælge sig en saadan blandt de nys ankomne, og det skulde nok være forskrækkeligt, hvad der kunde blive slige »Tjenere« brudt — bl. a. til stort Tidsspilde for dem. Han mindedes sin Fæders Ord, at han ikke behøvede at være afhængig af nogen, mens han var i Erfurt, — og han havde tillige hørt, at Professorerne egentlig var imod, at de unge Studenter blev brugt paa den Maade af de ældre.

Der kom ogsaa En hen til Martin og mumlede noget om, at han valgte ham til sin Pennal, — Martin bildte sig ind, at Professorerne vel sagtens ikke maatte høre det. Han lod ogsaa selv, som det ikke kom ham ved, og vendte sig bort. Men saa greb Studenten ham i Øret og tog temmelig haardt ved. I samme Øjeblik havde han Martins Næve lige i Synet, saa Blodet sprøjtede ud af Næsen paa ham. — Han lod til at blive helt betuttet, men tog sig jo snart i det, og det saae ud, som om baade han og nogle af hans Kammerater vilde gaa løs paa Martin. Men Martin sprang midt ind imellem dem og gik videre, lige hen til den Bænk, hvor han mente det var Professorer der sad. Han knælede meget ærbødig ned for en af dem og sagde, at hans Fader havde forbudt ham at lade sig underkue af nogen, mens han var i Erfurt, fortalte Manden, hvad der var skeet, og bad om hans Beskyttelse.

Det var en mild, kjon Mand at see paa. Han lo højt og snakkede med de andre Professorer paa Latin, og Martin kunde ikke i en Fart faa fat paa, hvad han sagde. Men saa vendte han sig til Martin og roste ham for hans Mod, og sagde, at nu gjaldt det jo om, at han i Fremtiden kunde forsvare sin Uafhængighed, uden at der kom Uorden ud deraf, for det kunde ikke taales.

Martin hørte bagefter, at denne Professor hed v. Usingen, og han var siden altid meget venligsindet mod Martin. Denne mærkede hellerikke noget til Krænkelse fra de ældre Studenter senere. Men han var ogsaa stærkere end de fleste af dem.

Samme Dag som Depositsen havde fundet Sted, flyttede han ind i sit nye Logis: i en af de Bursen, som de kaldtes, hvor de fleste Studenter havde deres Tilhold under Studentertiden. Denne Burse tilhørte Universitetet og blev forestaaet af en Magister Schwab. Nogle af Studenterne